

Arrest

nr. 260 225 van 6 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. BUEKENHOUT
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 Schaarbeek

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2021 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat L. BUEKENHOUT en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 29 december 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 20 januari 2020 om internationale bescherming. Op 31 maart 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Bogota op 16 november 1976. Hier woonde u ook ten tijde van uw vertrek uit Colombia. U kwam in België aan met uw vrouw G. B. C. P. (...) en jullie twee minderjarige kinderen.

In juli 2018 ging u met uw vrouw en kinderen naar de stad Jamundí. U had er met uw ouders afgesproken die in de Verenigde Staten wonen en zich in Jamundí bevonden om één van hun drie huizen in Colombia te verkopen. U was aanwezig toen uw ouders een afspraak hadden met twee personen die zich voordeden als potentiële kopers, toen deze uw ouders begonnen te bedreigen. Ze identificeerden zich als leden van de FARC, een criminele organisatie, en eisten vijf miljoen peso's van jullie. De volgende dag zouden ze die komen ophalen op dezelfde plaats. De volgende dag ging u met uw moeder het geld ophalen bij de bank en overhandigde u dit aan deze twee personen. U trok de dag nadien terug met uw gezin naar Bogota.

Begin augustus 2018 benaderden de leden van de FARC opnieuw uw ouders. Ditmaal eisten ze één miljoen peso's, doch wouden ze dit van u ontvangen en niet van uw ouders. Ze vroegen daarom uw adres en gsm-nummer, wat uw ouders hen ook gaven. De dag nadien werd u door twee andere leden van deze organisatie benaderd in uw woonplaats in Bogota en overhandigde u hen één miljoen peso's.

In september 2018 verhuisde u doch werd u opnieuw benaderd door deze organisatie, ditmaal aan de school van uw kinderen. Ze zeiden dat ze u overal zouden vinden en over veel informatie over jullie te beschikken. Ze vergezelden u mee naar huis waar u hen opnieuw één miljoen peso's overhandigde. U bleef hierna maandelijks één miljoen peso's betalen, tot u en uw vrouw in maart 2019 besloten om opnieuw te verhuizen en ditmaal ook uw kinderen van school te doen veranderen.

In april 2019 was u te voet op de terugweg van uw werk toen u benaderd werd door twee gewapende bendeleden. Ze zeiden dat ze u opnieuw konden vinden en verplichtten u om in een taxi te stappen. U reed met de taxi naar huis, waar u hen opnieuw geld overhandigde.

U liet uw kinderen opnieuw van school veranderen en verhuisde uiteindelijk ook opnieuw in de maand augustus van 2019. In september 2019 werd uw vrouw benaderd door bendeleden. Ook zij werd na haar werk door bendeleden verplicht om in een taxi te stappen en werd bedreigd. Ze reden naar jullie huis waar u opnieuw geld betaalde. U weet niet meer hoeveel exact, wel dat het dit keer meer was dan één miljoen peso's. Ook hadden uw belagers u foto's getoond van uw vrouw en kinderen, waarmee ze wouden aantonen dat ze jullie in de gaten hielden. U en uw vrouw besloten hierna het land te verlaten. In de tussentijd bleven jullie geld betalen aan de FARC, maandelijks één miljoen peso's. Bij de betaling in november 2019 vroeg u hen of u de volgende keer wat later kon betalen, op 27 december 2019. U had namelijk een vlucht op 28 december 2019 en moest u zo geen zorgen maken. Zij gingen hier op in en u betaalde een laatste keer op 27 december 2019.

U verliet met uw vrouw en kinderen Colombia op 28 december 2019 en kwam de volgende dag aan in Spanje. U verbleef in Barcelona vooraleer u op 10 januari 2020 naar België vloog, waar u en uw vrouw op 20 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten, een huwelijksakte, contracten van uw woonplaatsen in Colombia, bewijzen van de eigendommen van uw ouders, werkbadges, foto's van de stad Jamundí, de verblijfskaarten van uw familieleden in de Verenigde Staten, een aantal foto's van uw familie en een usb-stick met nog meer foto's van uw familie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er te worden opgemerkt dat uw asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van gemeenrechtelijke aard zijn. U verklaart in Colombia afgeperst te zijn geweest door de FARC (CGVS, p.7-9). Deze problemen situeren zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben bijgevolg geen betrekking op de criteria van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Colombia. Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan uw verklaringen in verband met de FARC die u jarenlang zou hebben afgeperst en achtervolgd. Zo wordt vooreerst gewezen op een wel erg onlogische gang van zaken. U verklaart dat de FARC, een criminele organisatie, u geld begon aftroggelen in juli 2018. In september 2018 verhuisde u doch verklaart u dat ze u al vrij snel opnieuw konden lokaliseren. Opvallend genoeg zou u hierna opnieuw de beslissing hebben gemaakt om te verhuizen binnen Bogota, al zouden ze u al vrij snel opnieuw hebben gevonden, zo gaat u verder (CGVS, p.7-9). Dit is bevreemdend. U stelt dat de organisatie u na een eerste verhuis zeer snel op het spoor was gekomen en nadien ook foto's toonde van uw vrouw en kinderen, waardoor het wel duidelijk moet zijn geweest dat opnieuw verhuizen binnen dezelfde stad geen soelaas zou bieden. Wel integendeel, men moge verwachten dat u uit angst voor represailles omwille van een nieuwe verhuis dergelijke beslissing niet maakte. Dat uw belagers u rond 3 of 4 augustus 2018 ook in Bogota benaderden maar dat u besloot pas in september 2018 te verhuizen, is bovendien niet bepaald snel te noemen (CGVS, p.13). Daarnaast moge men verwachten dat jullie, indien jullie de ingrijpende beslissing maakten om te verhuizen, ook jullie kinderen van school veranderden zodanig dat uw belagers jullie op deze manier niet konden traceren. Dat jullie dat op dat moment niet deden verbaast (CGVS, p.15).

Verder wordt gewezen op de vaststelling dat u en uw vrouw niet bepaald haast aan de dag hebben gelegd om jullie land van herkomst te ontvluchten, opnieuw een aanwijzing dat u in werkelijkheid geen dusdanige problemen zou hebben gekend. U verklaart sinds juli 2018 geld te moeten betalen aan de FARC en dat zij daarbij ook u en uw vrouw op intimiderende wijze ontvoerden en naar jullie huis brachten, waar ze ook binnenkwamen. Ook na jullie tweede verhuis, in augustus 2019, zouden ze jullie op het spoor zijn gekomen en dit in september 2019 (CGVS, p.7-9). U en uw vrouw verlieten evenwel pas op 28 december 2019 Colombia. Dat jullie zolang talmde om uw land te verlaten, is andermaal een aanwijzing dat u in werkelijkheid geen gegronde vrees diende te koesteren. Evenmin hadden jullie haast om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zo verbleven jullie eerst twee weken in Barcelona, Spanje, vooraleer naar België door te reizen en hier een asielverzoek in te dienen. Dat u niet onmiddellijk in Spanje een verzoek indiende om uw beweerde vrees voor terugkeer naar Colombia aan te geven, wijst evenmin op een nood aan bescherming.

Bovendien moge men verwachten dat, indien de problemen die u aanhaalt aannemelijk zouden zijn, u een klacht had ingediend bij de Colombiaanse autoriteiten. Er dient te worden benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming aannemelijk moet maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is bij u niet het geval. Zo hebt u geen gewag gemaakt van uw problemen bij de Colombiaanse politie, noch bij andere entiteiten van de staat, te hebben aangekaart (CGVS, p.9). Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat u nagelaten heeft te doen. Indien u echter de autoriteiten niet op de hoogte stelt van bepaalde feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend niet tegen optreden. Dat u en uw vrouw dat in al die jaren niet hebben gedaan, is andermaal een indicatie dat u in werkelijkheid geen problemen kende met een gewelddadige organisatie die u geld aftroggelde.

De logica in uw relaas blijkt ook op andere punten ver zoek. U verklaart dat de FARC jullie benaderden in één van de huizen van uw ouders en eisten dat u hen vijf miljoen peso's gaf. U zou dit de volgende dag moeten afgeven en dit op dezelfde plaats, ze zouden opnieuw naar het huis komen (CGVS, p.7 & 11). Dit is weinig logisch. Men moge verwachten dat de FARC voorzichtiger te werk gaat en niet

afspreekt op dezelfde locatie, gezien ze het risico lopen gearresteerd te worden indien jullie zouden besluiten om de politie in te lichten. U verklaart verder dat de FARC uw ouders eerst heeft afgeperst in juli 2018 en dat uw ouders in augustus 2018 terug naar de Verenigde Staten reisden, waar zij hun vaste woonplaats hebben (CGVS, p.7). Opvallend genoeg zouden zij in oktober 2019 naar Bogota zijn afgereisd om 'jullie bij te staan' (CGVS, p.7 & 18). Dat uw ouders vrijwillig terugkeerden naar Colombia hoewel u verklaart dat ze daar werden afgeperst, strookt niet bepaald met het gedrag van iemand die gevaar loopt in zijn/haar land van herkomst. Men moge verwachten dat ze dat niet deden en jullie daarentegen vanop afstand (financiële) steun boden.

Nog andere zaken wijzen op een frauduleus asielrelaas en niet in het minst de weinig consistente verklaringen die u en uw vrouw afleggen. Uw vrouw verklaart dat zij zich in het huis bevond toen in juli 2018 een eerste keer door jullie betaald werd aan de FARC, maar dat ze niet aanwezig was bij de feitelijke overhandiging van het geld zelf (CGVS G. B. (...), C. P. (...), p.7). U daarentegen stelt dat zij bij deze transactie wel aanwezig was (CGVS, p.11). Verder verklaart u dat de FARC een eerste keer geld kwamen vragen op 22 juli 2018 en op 3 of 4 augustus 2018 een tweede keer terugkwamen, opnieuw om geld af te troggelen (CGVS, p.12). Uw vrouw verklaarde bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) nochtans nog dat ze 'een maand later' terugkwamen (vragenlijst CGVS G. B. (...), C. P. (...), vraag 3.5). Ook over de woonplaatsen waar jullie zouden gewoond hebben de jaren voor jullie vertrek leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. Uw vrouw verklaarde bij de DVZ één jaar tot aan jullie vertrek te hebben gewoond in Bosa Chicala, Bogota, en hiervoor een anderhalf jaar in Alqueria, Bogota (verklaringen DVZ G. B. (...), C. P. (...), vraag 10). U verklaarde bij de DVZ zes maanden in Bosa Chicala te hebben gewoond en hiervoor één jaar in Alqueria (verklaringen DVZ, vraag 10). Tijdens het onderhoud bij het CGVS wijzigen jullie opnieuw jullie verklaringen hieromtrent. U verklaart dat u voor Bosa Chicala eerst nog in Bosque de Tairona woonde, hoewel u daar bij de DVZ geen melding van maakte, van maart 2019 tot augustus 2019 en hiervoor in Alqueria. In Alqueria verklaart u op heden maar vijf of zes maanden te hebben gewoond (CGVS, p.4 & 5). Dat jullie geen consistente verklaringen weten af leggen over de plaatsen waar jullie telkens naartoe zijn verhuisd wijst erop dat jullie in werkelijkheid niet ettelijke malen dienden te verhuizen vóór jullie vertrek en is andermaal een indicatie dat geen geloof kan gehecht worden aan jullie asielrelaas, gezien dit onlosmakelijk met elkaar verbonden is.

U verklaart verder dat de FARC u foto's zou hebben getoond van uw vrouw en kinderen om zo aan te tonen dat ze jullie in de gaten hielden. Ze toonden u die foto's volgens uw verklaringen in april 2019 en dit toen ze bij u in huis waren binnengedrongen, uw vrouw zou toen volgens u ook aanwezig zijn geweest (CGVS, p.9 & 16). Uw vrouw is hier opvallend genoeg maar weinig van op de hoogte. Ze weet dat die foto's aan u werden getoond de dag dat ze u zouden hebben meegenomen van het werk naar huis, maar zij stelt niet te weten of dit in het huis of daarvoor aan u werd getoond. Hoewel u verklaart dat de foto's werden genomen aan de school van uw kinderen en dat het vier foto's betroffen (CGVS, p.16), weet uw vrouw opvallend genoeg niet te zeggen over hoeveel foto's het ging noch waar deze zouden zijn genomen, laat staan dat ze een antwoord weet te verschaffen op de vraag of deze werden genomen aan de school van uw kinderen (CGVS G. B. (...), C. P. (...), p.12 & 13). Men moge verwachten dat ze dergelijke zaken wel weet, indien uw relaas waarachtig zou zijn.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw vrouw verklaren te hebben gekend in Colombia. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart, huwelijksakte en werkbadges bevestigen uw identiteit en achtergrond alsook uw herkomst uit Colombia. Deze worden in deze beslissing niet betwist. Dat uw ouders drie eigendommen bezitten in Colombia, zoals de documenten daaromtrent aantonen, wordt ook niet in twijfel getrokken. Dat u daardoor problemen zou hebben gekend met de FARC toont u hiermee evenwel niet aan. De foto's van uw familie in de Verenigde Staten en hun verblijfskaarten weten evenmin een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie. Ook dit levert geen bewijswaarde voor bovenstaande voorgehouden problemen. De huiscontracten, tot slot, weten uw verklaringen te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat u en uw vrouw zich tegenspraken over jullie opeenvolgende woonplaatsen in Colombia vooraleer naar België te komen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding

tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Bogota op 22 januari 1981. Hier woonde u ook ten tijde van uw vertrek uit Colombia. U kwam in België aan met uw man M. T. M. F. (...) en jullie twee minderjarige kinderen.

In juli 2018 ging u met uw man en kinderen naar de stad Jamundí. U had er met uw schoonouders afgesproken die in de Verenigde Staten wonen en zich in Jamundí bevonden om één van hun drie huizen in Colombia te verkopen. U was aanwezig toen ze een afspraak hadden met twee personen die zich voordeden als potentiële kopers, toen deze uw schoonouders begonnen te bedreigen. Ze identificeerden zich als leden van de FARC, een criminele organisatie, en eisten vijf miljoen peso's van jullie. De volgende dag zouden ze dit komen ophalen op dezelfde plaats. De volgende dag gingen uw man en uw schoonmoeder het geld ophalen bij de bank en overhandigden dit aan deze twee personen. U trok de dag nadien terug met uw gezin naar Bogota.

Begin augustus 2018 benaderden de leden van de FARC opnieuw uw schoonouders. Ditmaal eisten ze één miljoen peso's, doch wouden ze dit van uw man ontvangen en niet van uw schoonouders. Ze vroegen daarom zijn adres en gsm-nummer, wat uw schoonouders hen ook gaven. De dag nadien werd uw man door twee andere leden van deze organisatie benaderd in uw woonplaats in Bogota en overhandigde hij hen één miljoen peso's.

In september 2018 verhuisden jullie doch werd uw man opnieuw benaderd door deze organisatie, ditmaal aan de school van jullie kinderen. Ze zeiden dat ze hem overal zouden vinden en over veel informatie over jullie te beschikken. Ze vergezelden hem mee naar huis waar hij hen opnieuw één miljoen peso's overhandigde. Uw man bleef hierna maandelijks één miljoen peso's betalen, tot jullie in maart 2019 besloten om opnieuw te verhuizen en ditmaal ook uw kinderen van school te doen veranderen.

In april 2019 was uw man te voet op de terugweg van het werk toen hij benaderd werd door twee gewapende bendeleden. Ze zeiden dat ze hem opnieuw konden vinden en verplichtten hem om in een taxi te stappen. Uw man reed hiermee naar huis, waar hij hen opnieuw geld overhandigde.

U liet uw kinderen opnieuw van school veranderen en verhuisde uiteindelijk ook opnieuw in de maand augustus van 2019. In september 2019 werd u benaderd door bendeleden. Ook u werd na uw werk door bendeleden verplicht in een taxi te stappen en werd bedreigd. Ze reden u naar uw huis, waar uw man opnieuw geld overhandigde. Ook hadden uw belagers uw man foto's getoond van u en de kinderen, waarmee ze wouden aantonen dat ze jullie in de gaten hielden. Jullie besloten hierna het land te verlaten. In de tussentijd bleven jullie geld betalen aan de FARC, maandelijks één miljoen peso's. Bij de betaling in november 2019 vroeg uw man hen of hij de volgende keer wat later kon betalen, op 27 december 2019. Jullie hadden namelijk een vlucht op 28 december 2019 en moest u zo geen zorgen maken. Zij gingen hier op in en uw man betaalde een laatste keer op 27 december 2019.

U verliet met uw man en kinderen Colombia op 28 december 2019 en kwam de volgende dag aan in Spanje. U verbleef in Barcelona vooraleer u op 10 januari 2020 naar België vloog, waar u en uw man op 20 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw man volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten, een huwelijksakte, contracten van uw woonplaatsen in Colombia, bewijzen van de eigendommen van uw schoonouders, werkbadges, de verblijfskaarten van uw schoonfamilie in de Verenigde Staten, een aantal foto's van uw schoonfamilie en een usb-stick met nog meer foto's van uw schoonfamilie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt voorts dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw man M. T. M. F. (...) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw man werd reeds een beslissing genomen dewelke ook op u van toepassing is en als volgt luidt:

"(...)"

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie

van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen", van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekende partijen geven een theoretische uiteenzetting over de bepalingen en beginselen die zij door de bestreden beslissingen geschonden achten, die zij vervolgens als volgt op hun eigen zaak toepassen:

"2.1. Specifiek risicoprofiel en link met vluchtelingenconventie

De bestreden beslissingen oordelen dat de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd moeten worden omdat problemen zoals afpersing geen betrekking zouden hebben op de criteria van de vluchtelingenconventie en omdat er geen geloof gehecht zou kunnen worden aan de verklaringen die zij aflegden in verband met de FARC.

Verschillende elementen van verzoekers hun relaas worden niet in twijfel getrokken in de bestreden beslissing;

- Identiteit, nationaliteit, regio van herkomst;

- Het feit dat verzoeker zijn ouders eigenaars waren van drie eigendommen in Colombia;
Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met de redenering van de bestreden beslissing omwille van onderstaande redenen.

2.1.1. UNHCR interpretatiecriteria vluchtelingenconventie

Allereerst dient er gewezen te worden op de motivering van verwerende partij waarin zij stelt dat de ingeroepen asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie.

De bestreden motivering luidt als volgt;

(...)

(CGVS bestreden beslissing, p.2)

In bovenvermelde passage van de bestreden beslissing geeft verwerende partij geen afdoende motivering waarom zij van oordeel is dat de ingeroepen asielmotieven geen verband houden met één van de criteria. Zij stelt dit vast en noemt de verschillende criteria op maar concludeert dat de problemen louter van gemeenrechtelijke aard zijn zonder in detail de verschillende criteria te bespreken. Verwerende partij laat na om een afdoende motivering te geven waarom verzoekers hun problemen onder geen omstandigheden onder de criteria vallen.

Verzoekers kunnen zich hier niet mee akkoord verklaren aangezien er sprake is van een risicoprofiel omdat het gaat om een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Verwerende partij hanteert een interpretatie van het Vluchtelingenverdrag die strijdig is met die van de UNHCR, de meest gezaghebbende bron inzake de interpretatie van het vluchtelingenrecht. UNHCR stelt immers het volgende aangaande de mogelijke gronden van vervolging in de context van georganiseerd bendege geweld:

Zie UNHCR, Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs, 31 maart 2010, p. 12-15, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4bb21fa02.html> (stuk 2) ;

"(...)"¹

(Vrije vertaling: (...))

Hieruit blijkt dat ook voor personen als verzoekers van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. UNHCR hanteert immers een ruime definitie van het begrip 'sociale groep' waarbij twee verschillende benaderingen mogelijk zijn, namelijk deze van de aangeboren en inherente kenmerken enerzijds en de sociale perceptie anderzijds, zonder dat beide benaderingen cumulatief aanwezig dienen te zijn. UNHCR meent dat beide benaderingen van toepassing kunnen zijn in het kader van georganiseerd bendege geweld.

Verzoekers behoren als eigenaars van verschillende gronden en hiermee gepercipieerd zijnde als kapitaalkrachtige personen tot een sociale groep. Zij werden afgeperst omdat de bendes erachter waren gekomen dat zij veel gelden in hun bezit hadden en zij hebben omwille van deze sociale groep en klasse reeds verschillende bedreigingen ontvangen. Nu dat ze bijkomend het land ontvlucht zijn en niet meer betaald hebben aan de FARC is het duidelijk dat zij de regels van deze laatste niet respecteerden en ook om deze reden tot een bepaalde sociale groep behoren en extra risico lopen.

Het risicoprofiel waarvan sprake wordt ook uitvoerig besproken in de richtlijnen van de UNHCR specifiek voor Colombiaanse asielzoekers en hieruit blijkt dat zij effectief zeer vatbaar en kwetsbaar zijn voor afpersingen.

Zie: UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia, p. 31-33, September 2015, HCR/EG/COL/15/1, (stuk 3)

"(...)"

Ook in onderstaande passage wordt er duidelijk gesteld dat de bevolking nog steeds wordt blootgesteld aan afpersingspraktijken van gewapende groepen.

COI Focus, "Colombia: Veiligheidssituatie", 13 november 2019, p. 18-23 (stuk 5)

"(...)"

Verder wijst onderstaande passage over de alomtegenwoordige aanwezigheid van de FARC in Colombia en het geweld dat hiermee gepaard gaat.

Zie: ASYLOS, "Colombia: Scope of Action of Dissident Ex-FARC Members regarding the Law Enforcement, Informants and Family Members of their Enemies after the signature of the Peace Accords (November 2016)", July 2020 (stuk 4);

"(...)"

Al de elementen van verzoekers hun dossier dienen samen genomen te worden om tot de vaststelling te komen dat verzoekers omwille van verschillende redenen een bijzonder risicoprofiel vormen en dat zij daarom nood hebben aan internationale bescherming en dat verwerende partij op zijn minst een grondig

onderzoek moet voeren naar alle elementen die van hun een bijzonder risicoprofiel maken, hetgeen geenszins is gebeurd in de bestreden beslissing.

Voorts wensen verzoekers te concluderen dat er op geen enkel moment in de bestreden beslissing een valabel argument wordt aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat het onmiskenbaar zou vaststaan dat verzoekers hun asielmotieven met geen enkel criteria van de Vluchtelingenconventie verband zouden houden.

2.2. Geloofwaardigheid asielrelaas

Bijkomend worden er door verwerende partij geen enkele objectieve motieven weergegeven in de bestreden beslissing die zouden kunnen rechtvaardigen waarom verzoekers hun asielrelaas ongeloofwaardig bevonden dient te worden.

2.2.1. Onlogische gang van zaken

Verwerende partij is van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen in verband met de FARC omdat zij wijst op een 'erg onlogische gang van zaken'.

De motivering van verwerende partij luidt als volgt:

(...)

(CGVS, bestreden beslissing p. 2)

Verzoekers dienen allereerst op te merken dat de motivering van verwerende partij op dit punt contradictorisch bevonden kan worden omdat zij enerzijds stelt dat het bevreemdend is dat verzoekers telkens opnieuw de beslissing namen om te verhuizen terwijl de FARC hen steeds zeer snel op het spoor was en anderzijds stelt verwerende partij dat het opmerkelijk zou zijn dat verzoekers pas in september 2018 verhuisden nadat de FARC hen reeds in augustus 2018 benaderden.

Verzoekers zijn van oordeel dat verwerende partij zichzelf tegenspreekt in bovenstaande motivering aangezien er niet kan afgeleid worden wat nu net het bevreemdend gedrag moge zijn geweest van verzoekers, het feit dat zij telkens opnieuw verhuisden of het feit dat zij niet snel genoeg verhuisden.

Verder werd er hen verweten dat verzoekers steeds binnen dezelfde stad verhuisden. Dit alles kan echter niet verbazen en is geenszins een onlogische stand van zaken. Verzoekers konden met hun werk, maar vooral ook met twee jonge kinderen niet zonder meer hun hebben en houden verhuizen naar een nieuwe stad en aldaar een geheel nieuw leven beginnen. Zij dachten initieel dan ook dat het wel zou helpen om in de grootstad naar andere wijken te trekken. Het kan geenszins bevreemdend worden geacht dat zij eerst deze optie probeerden.

Bovendien kan het evenmin als 'vreemd' gedrag worden aanzien dat verzoekers er een maand over deden om na de eerste bedreiging te verhuizen. Zulke bedreiging kwam als een verrassing en verzoekers werden hier dan ook mee overvallen. Zij wisten niet meteen wat te doen en wouden in een zo kort mogelijke tijd een oplossing vinden. De duurtijd van een maand om van deze bedreiging te bekomen, een oplossing te zoeken en ondertussen alles te pakken met twee zeer kleine kinderen ten laste, kan dan ook allerm minst objectief worden beschouwd als zijnde een bijzonder lange periode of een onlogische gang van zaken.

Bijkomend wordt er verzoekers verweten op dat moment niet meteen de kinderen van school te hebben veranderd. Ook dit zijn bevindingen van verwerende partij die nergens op gestoeld zijn en die bijzonder subjectief zijn. Het kan niet verbazen dat een verandering van school niet evident is en dat hierover enige tijd moet gaan ter organisatie maar eveneens om de impact hiervan af te wegen op de kinderen.

Daarna wordt er verzoekers verweten te lang gewacht te hebben met de beslissing te nemen om het land te verlaten. Verwerende partij haar motivering luidt als volgt:

(...)

(CGVS bestreden beslissing, p.2)

Verwerende partij baseert zich wederom op uiterst subjectieve bevindingen. Er zijn geenszins objectieve elementen die aantonen dat verzoekers vreemd gedrag vertoonden door anderhalf jaar te wachten alvorens hun leven helemaal om te gooien en het land te ontvluchten met twee minderjarige kinderen. Dit zijn extreem verregaande beslissingen voor een gezin die niet overhaast worden genomen en dit kan dan ook geenszins een argument zijn om de geloofwaardigheid van verzoekers hun asielrelaas totaal in twijfel te trekken. Het kan dan ook geenszins als talmend gedrag omschreven worden dat verzoekers eerst trachtten hun gezin op een andere manier veilig te stellen aangezien zij initieel wel dachten dat deze problemen met de FARC zouden stoppen en dat ze ooit terug veilig konden zijn.

Voorts dient het opgemerkt te worden dat verwerende partij omtrent deze beslissing wel altijd een opmerking zal hebben. Indien verzoekers na de eerste bedreiging reeds het land hadden verlaten zou er hen verweten zijn geweest dat dit 'bevreemdend' gedrag zou zijn omdat de bedreiging nog niet ernstig genoeg geweest zou zijn op dat punt. Het tijdstip waarop een asielzoeker het land verlaat blijft een

beslissing die iedere persoonlijkheid op een andere manier neemt en andere zaken afweegt ten aanzien van elkaar zodat er gesteld dient te worden dat dit een uiterst subjectieve bevinding is en dat hier geenszins objectieve overwegingen uit getrokken kunnen worden.

2.2.2. Bescherming Colombiaanse autoriteiten

Verwerende partij meent te kunnen vaststellen dat er omwille van het gebrek aan neerlegging van enige klacht bij de Colombiaanse autoriteiten, een indicatie is dat zij in werkelijkheid geen problemen kenden met een gewelddadige organisatie die hen geld aftroegelde.

Haar motivering luidt als volgt:

(...)

(CGVS bestreden beslissing, p. 2)

Het feit dat verwerende partij zonder meer verzoekers verwijt geen klacht te hebben neergelegd bij de politie geeft blijk van een uiterst gebrekkig onderzoek aangezien verzoekers menen dat de Colombiaanse autoriteiten extreem corrupt zijn en de verwevenheid tussen de politie en de FARC zeer groot is. Het is alom bekend dat wanneer iemand met afpersing te maken krijgt, hier zeker niet over gerept kan worden met de politie aangezien dit het alleen maar in een sneltempo kan verergeren.

Zie Artikel van Amnesty International, "Colombia: Amnesty International condemns torture and excessive use of force by police", 11 september 2020, beschikbaar op: <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2020/09/colombia-amnistia-condena-tortura-uso-excesivofuerza/>

(stuk 6):

"(...)"

Zie Artikel Amnesty International, 'Why do they want to kill us', 8 oktober 2020, P 12.13, beschikbaar op: <https://www.amnesty.org/download/Documents/AMR2330092020ENGLISH.PDF> (stuk 7)

"(...)"

Zoals blijkt uit onderstaande informatie is de toegang tot bescherming in Colombia tegen dergelijke gevaren en bedreigingen bijna onbestaande. Bovendien blijkt uit onderstaande passage dat slachtoffers van afpersing vaak te angstig zijn om dit te melden bij de autoriteiten. Zij vrezen te hard voor wraak ten aanzien van de familieleden:

Zie: UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia, September 2015, HCR/EG/COL/15/1, available at: <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> (stuk 3), p. 33;

"(...)"

Concluderend dient er dan ook vastgesteld te worden dat verwerende partij zonder meer besluit dat verzoekers bescherming zouden kunnen krijgen bij hun autoriteiten terwijl gezaghebbende bronnen ne bevestigen waarom verzoekers meenden dat zij dit beter niet deden. Verzoekers hebben de reden hiervoor duidelijk aangegeven in hun verklaring, maar dit werd verder niet onderzocht door verwerende partij. Hierdoor heeft verwerende partij haar motiveringsplicht geschonden alsook haar plicht tot een zorgvuldig onderzoek.

2.2.3. Werkwijze FARC

Verwerende partij stelt dat er geen logica zou zijn in het asielrelaas van verzoeker omdat het 'weinig logisch' zou zijn dat de FARC zou afspreken op dezelfde locatie om het geld op te halen.

De motivering luidt als volgt:

(...)

(CGVS bestreden beslissing, p. 2)

Zij meent te kunnen stellen dat er van de FARC verwacht kan worden dat de zij voorzichtiger te werk zou gaan en dat zij niet op dezelfde plaats zouden afspreken. Dit is echter een blote bewering die verwerende partij geenszins staft met objectieve bronnen. Het is voor verzoeker allerm minst duidelijk om te kunnen vaststellen op welke basis zij menen dat er met zekerheid gesteld kan worden dat de FARC anders zou handelen. Dergelijke motivering kan dan ook niet overtuigen aangezien er geen verantwoording wordt gegeven waarom verwerende partij beter geplaatst zou zijn om deze inschatting te kunnen maken dan verzoekers zelf die van Colombia afkomstig zijn en dagelijks geconfronteerd worden met geweld van dergelijke criminele organisaties.

Verder wordt er nog gesteld dat het gedrag van de ouders van verzoeker niet strookt met de verwachtingen die verwerende partij heeft van iemand die gevaar loopt in zijn/haar land omdat zij in oktober 2019 vrijwillig terugkeerden naar Colombia om verzoekers bij te staan. Nogmaals slaagt verwerende partij er niet in om deze bewering hard te maken en blijft zij bij een uiterst subjectieve beoordeling van de situatie. Dergelijke beslissingen om tijdelijk terug te keren om naaste familieleden, zijnde kinderen, bij te staan bij een levensingrijpende beslissing kunnen niet bestempeld worden als

opvallend of verdacht gedrag. Verwerende partij blijft in gebreke om in concreto aan te tonen dat dit gedrag onmogelijk te stroken valt met het gedrag van een familie die vreest voor hun leven. Ook hier kan er dus geconcludeerd worden dat verwerende partij er niet in geslaagd is een afdoende motivering te geven omtrent deze beoordelingen.

2.2.4. Zogezegd frauduleus asielrelaas

Verder werd er zelfs geoordeeld dat er voldoende aanwijzingen zijn om te kunnen stellen dat verzoekers een frauduleus asielrelaas brachten en dat er geen geloof gehecht kan worden aan het asielrelaas.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

(...)

(CGVS bestreden beslissing, p. 3)

Allereerst wordt er gesteld dat er tegenstrijdige verklaringen worden afgelegd door verzoekers inzake de al dan niet aanwezigheid van verzoekster bij de overhandiging van het geld.

Ter zake kan er verwezen worden naar de verklaring van verzoekster en verzoeker;

(...)

(Notities verzoekster, p. 7)

(...)

(Notities verzoeker, p. 11)

Hieruit blijkt duidelijk dat het om een eenvoudig misverstand ging en een onduidelijke vraagstelling van verwerende partij. Verzoekster verklaarde duidelijk dat zij wel in het huis aanwezig was maar dat zij niet bij het moment aanwezig was waarop het geld overhandigd werd. Verzoeker had te snel geantwoord en sprak nog steeds over de aanwezigheden in het huis. Dit had uiteraard nogmaals verduidelijkt kunnen worden door verwerende partij door duidelijker het onderscheid te maken tussen de aanwezigheid in het huis en de aanwezigheid bij de overdracht.

Dergelijke vergissing kan geenszins aanzien worden als een belangrijke tegenstrijdige verklaring die de geloofwaardigheid van het asielrelaas zou kunnen ondermijnen aangezien het correct is dat verzoekster eveneens in het huis aanwezig was, maar dat zij gewoonweg op het moment van de geldoverdracht niet naast verzoeker stond.

Vervolgens meent verwerende partij dat er frauduleuze verklaringen werden afgelegd inzake het tijdstip van de tweede keer dat de FARC terugkwam om hen af te persen. De tegenstrijdigheid wordt gezien in het feit dat verzoeker verklaarde dat de ze de eerste keer langskwamen op 22 juli 2018 en de tweede keer op 3 of 4 augustus 2018. Verzoekster verklaarde bij DVZ dat ze een maand later terugkwamen. Uiteraard bedoelde zij hiermee de volgende maand en niet letterlijk 'dertig dagen later'. Dergelijke 'tegenstrijdigheden' kunnen onmogelijk als inconsistente verklaringen bevonden worden aangezien het hier louter om een interpretatie verschil gaat.

Bijkomend maakt verwerende partij melding van inconsistente verklaringen over de verblijfplaatsen om te stellen dat dit een indicatie is dat er geen geloof gehecht kan worden aan hun asielrelaas. Het betreffen verklaringen omtrent de vraag hoelang ze in de welbepaalde wijk woonden. Het feit dat zij binnen dezelfde wijken verschillende keren verhuisd zijn is de verantwoording voor de zeer minieme discrepantie in de verklaringen van verzoekers.

Er wordt door verwerende partij gesteld dat dit erop wijst dat ze in werkelijkheid niet ettelijke malen dienden te verhuizen, terwijl dit net de verantwoording is van de verwarring hieromtrent. Net omwille van het feit dat zij zo vaak dienden te verhuizen, ook binnen eenzelfde regio maakt dat zij hieromtrent een kleine vergissing maakte.

Concluderend dient er dan ook vastgesteld te worden dat verwerende partij zeer verregaande conclusies trekt door te stellen dat verzoekers frauduleuze verklaringen aflegden zonder hier te kunnen duiden op ernstige discrepanties in hun asielrelaas. Verzoekers menen dan ook dat verwerende partij hier haar motiveringsplicht maar ook haar zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft.

2.2.5. Foto's

Bijkomend meent verwerende partij te kunnen vaststellen dat verzoekster op gedetailleerdere wijze op de hoogte diende te zijn van de foto's die aan haar man getoond werden en dat hieruit afgeleid kan worden dat haar asielrelaas niet waarachtig zou zijn.

De bestreden motivering luidt als volgt;

(...)

(Bestreden beslissing CGVS, p. 3)

Verwerende partij komt echter niet veel verder dan te stellen dat zij het 'bevreemdend' vindt dat verzoekster niet enorm veel gedetailleerde informatie kan geven over deze foto's. Het blijkt echter duidelijk uit onderstaande verklaringen van verzoekers dat zij die foto's niet zelf gezien heeft en er enkel

over werd verteld tijdens zeer intense en stresserende momenten. Het kan dan ook geenszins verbazen dat zij hier geen gedetailleerde informatie over kan geven.

Hieronder kan er verwezen worden naar de belangrijkste passages van hun verklaringen hieromtrent;

(...)

(Notities verzoekster, p. 12-13)

(...)

(Notities verzoeker, p. 16)

Er dient benadrukt te worden dat er geenszins enige tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld in verzoekers hun verklaringen omtrent deze foto's en dat er niet op afdoende wijze is aangetoond waarom de gedraging van verzoekster of het gebrek aan gedetailleerde info zou wijzen op een ongeloofwaardig asielrelaas.

Geenzins kan er hieruit afgeleid worden dat hun asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn.

2.2.6. Conclusie

Concluderend dient er vastgesteld te worden dat verwerende partij er geenszins in geslaagd is om haar bevindingen van de bestreden beslissingen te staven met objectieve elementen. Zonder meer wordt er gesteld dat verzoekers frauduleuze verklaringen aflegden terwijl hier geen enkel sluitend bewijs van neerligt.

Verzoekers zijn dan ook van oordeel dat verwerende partij haar formele, minstens materiële motiveringsplicht geschonden heeft, alsook onzorgvuldig te werk is gegaan en geen correcte toepassing maakte van de criteria van de Vluchtelingenconventie."

Verzoekende partijen besluiten in hoofdorde dat uit hun asielrelaas blijkt dat zij voldoen aan de voorwaarden om de vluchtelingenstatus te kunnen ontvangen en lichten dit als volgt toe:

"(1) Ze vrezen, zouden ze naar Colombia moeten terugkeren, dat verzoekers slachtoffer zullen worden van mishandelingen en vernederende en onmenselijke behandelingen ten gevolge van het heersende geweld en afpersingen door de FARC;

(2) Deze vrees is gegrond aangezien zij reeds hebben aangetoond dat zij op verschillende momenten het slachtoffer zijn geworden van afpersingen door de FARC omwille van haar bijzonder risicoprofiel;

(3) De vervolgingen die gevreesd zijn, zijn de dood, foltering, onmenselijke of onterende behandeling. Dit zijn zware daden van vervolgingen overeenkomstig artikel 48/3 van de VW;

(4) Die vinden hun oorzaak in het feit dat verzoekers een bijzonder risicoprofiel zijn omwille van het behoren tot een sociale groep als zijnde zij die hun verzetten tegen de regels van criminele organisaties en omwille van het feit dat zij als kapitaalkrachtig worden beschouwd gezien hun eigendommen die hun familie bezitten;

(5) Verzoekers vrezen vervolgingen waartegen de overheid geen bescherming kan bieden, wat bewezen werd in de hierboven uiteengezette rapporten;"

In ondergeschikte orde menen verzoekende partijen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat hen bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend en in nog (meer) ondergeschikte orde ijveren zij voor de vernietiging van de bestreden beslissingen daar geen informatie werd bijgebracht over "(d)e corrupte werking van de Colombiaanse autoriteiten en de reden waarom bijna niemand klacht durft neer te leggen" en over "(h)un bijzonder risicoprofiel als behorende tot de bovenvermelde sociale groep die gevisieerd worden door de bendes om over te gaan tot afpersing".

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de "Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs" van UNHCR van 31 maart 2010, p. 12-15 (stuk 2);

- de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van UNHCR van september 2015, p. 31-33 (stuk 3);

- het rapport "Colombia: Scope of Action of Dissident Ex-FARC Members regarding the Law Enforcement, Informants and Family Members of their Enemies after the signature of the Peace Accords (November 2016)" van Asylos van juli 2020 (stuk 4);

- de COI Focus "Colombia: Veiligheidssituatie" van 13 november 2019, p. 18-23 (stuk 5);

- het artikel "Colombia: Amnesty International condemns torture and excessive use of force by police" van Amnesty International van september 2020 (stuk 6);

- het artikel "*Why do they want to kill us*" van Amnesty International van 8 oktober 2020, p. 12-13 (stuk 7).

2.2.2. Op 11 augustus 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Colombia: Beschermingsmogelijkheden door de overheid*" van 16 februari 2021 voegt en waarin zij refereert aan de COI Focus "*Colombia: Veiligheidssituatie*" van 2 augustus 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, omdat (B) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval hij zou terugkeren naar Colombia, daar geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen in verband met de FARC die hem jarenlang zou hebben afgeperst en achtervolgd, nu (i) de gang van zaken die hij schetst erg onlogisch is, (ii) hij en zijn vrouw niet bepaald haast aan de dag hebben gelegd om hun land van herkomst te ontvluchten en evenmin haast hadden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, (iii) hij geen klacht heeft ingediend bij de Colombiaanse autoriteiten, (iv) het niet logisch is dat de FARC bij de eerste afpersing voor de betaling op dezelfde plaats afsprekt, (v) het feit dat zijn ouders vrijwillig terugkeerden naar Colombia hoewel ze daar werden afgeperst niet bepaald strookt met het gedrag van iemand die gevaar loopt in zijn of haar land van herkomst, (vi) hij en zijn vrouw weinig consistente verklaringen aflegden over de eerste keren dat zij werden afgeperst en over hun woonplaatsen voor hun vertrek, (vii) zijn vrouw maar weinig op de hoogte is van de foto's die de FARC hem zou hebben getoond van haar en hun kinderen en (viii) de neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen, en omdat (C) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door haar man – verzoeker *in casu* – werden aangehaald en zelf geen bijkomende vluchtmotieven aanhaalt, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, Colombia, te hebben verlaten omwille van problemen van afpersing door de FARC. Verzoekende partijen zouden een eerste keer afpersingsgeld hebben moeten betalen in juli 2018 toen zij in de stad Jamundí met de ouders van verzoeker hadden afgesproken. De volgende maand zouden verzoekende partijen in hun woonplaats in Bogota benaderd zijn om afpersingsgeld te betalen. Verzoekende partijen zouden sindsdien verschillende keren verhuisd zijn, maar steeds zouden de leden van de FARC hen hebben weten te vinden en moesten zij maandelijks afpersingsgeld betalen, dit een laatste keer op 27 december 2019, de dag voor zij Colombia verlieten.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partijen in Colombia verklaren te hebben gekend.

Zo wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker vooreerst als volgt gewezen op de erg onlogische gang van zaken:

"U verklaart dat de FARC, een criminele organisatie, u geld begon aftroggelen in juli 2018. In september 2018 verhuisde u doch verklaart u dat ze u al vrij snel opnieuw konden lokaliseren. Opvallend genoeg zou u hierna opnieuw de beslissing hebben gemaakt om te verhuizen binnen Bogota, al zouden ze u al vrij snel opnieuw hebben gevonden, zo gaat u verder (CGVS, p.7-9). Dit is bevreemdend. U stelt dat de organisatie u na een eerste verhuis zeer snel op het spoor was gekomen en nadien ook foto's toonde van uw vrouw en kinderen, waardoor het wel duidelijk moet zijn geweest dat opnieuw verhuizen binnen dezelfde stad geen soelaas zou bieden. Wel integendeel, men moge verwachten dat u uit angst voor represailles omwille van een nieuwe verhuis dergelijke beslissing niet maakte. Dat uw belagers u rond 3 of 4 augustus 2018 ook in Bogota benaderden maar dat u besloot pas in september 2018 te verhuizen, is bovendien niet bepaald snel te noemen (CGVS, p.13). Daarnaast moge men verwachten dat jullie, indien jullie de ingrijpende beslissing maakten om te verhuizen, ook jullie kinderen van school veranderden zodanig dat uw belagers jullie op deze manier niet konden traceren. Dat jullie dat op dat moment niet deden verbaast (CGVS, p.15)."

Verzoekende partijen voeren aan dat de motivering van de bestreden beslissingen contradictorisch is omdat enerzijds wordt gesteld dat het bevreemdend is dat zij telkens opnieuw de beslissing namen om te verhuizen terwijl de FARC hen steeds zeer snel op het spoor was en anderzijds dat het opmerkelijk is dat zij pas in september 2018 verhuisden nadat de FARC hen reeds in augustus 2018 benaderden. De Raad ziet evenwel niet in in welk opzicht deze motieven tegenstrijdig zijn. De omstandigheid dat het opvallend is dat verzoekende partijen opnieuw verhuisden nadat zij al eens een eerste keer in september 2018 waren verhuisd en na die eerste keer vrij snel werden gelokaliseerd, staat er niet aan in de weg dat het niet bepaald snel te noemen is dat verzoekende partijen, na rond 3 of 4 augustus 2018 te zijn benaderd in Bogota, pas in september 2018 besloten om te verhuizen. Beide vaststellingen staan los van elkaar en doen elk op zich afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen.

Waar verzoekende partijen betogen dat het geenszins onlogisch is dat zij steeds binnen dezelfde stad verhuisden nu zij met hun werk, maar vooral ook met twee jonge kinderen, niet zonder meer hun hebben en houden konden verhuizen naar een nieuwe stad om aldaar een geheel nieuw leven te beginnen, beperken zij zich tot het louter vergoelijken van hun beslissingen zonder evenwel de pertinente vaststelling dat het nadat de FARC hen na een eerste verhuis zeer snel op het spoor was gekomen en nadien ook foto's toonde van verzoekster en de kinderen van verzoekende partijen wel duidelijk moet zijn geweest dat opnieuw verhuizen binnen dezelfde stad geen soelaas zou bieden te ontkrachten of te weerleggen. Dat verzoekende partijen in de gegeven omstandigheden dachten dat het wel zou helpen om in de grootstad naar andere wijken te trekken acht ook de Raad weinig aannemelijk.

Waar verzoekende partijen van oordeel zijn dat het niet vreemd genoemd kan worden dat zij er een maand over deden om na de eerste bedreiging te verhuizen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partijen verklaren te hebben gekend in Colombia. Bovendien acht ook de Raad de reactie van verzoekende partijen op de bedreiging bij hen thuis door twee leden van de FARC "*niet bepaald snel*".

Waar verzoekende partijen nog laten gelden dat een verandering van school niet evident is en dat hierover enige tijd moet gaan ter organisatie maar eveneens om de impact hiervan af te wegen op de kinderen, lijken zij eraan voorbij te gaan dat ook een bezoek bij hen thuis door leden van de FARC en de afpersing niet evident zijn. Dat verzoekende partijen binnen dezelfde stad verhuisden, maar hun kinderen toch naar dezelfde school bleven laten gaan, ook al werden zij bij een eerdere verhuis snel gelokaliseerd, is een weinig logische gang van zaken en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van de door hen voorgehouden vrees.

Voorts wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat verzoekende partijen niet bepaald haast aan de dag hebben gelegd om hun land van herkomst te ontvluchten en evenmin haast hadden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit wordt in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

"Verder wordt gewezen op de vaststelling dat u en uw vrouw niet bepaald haast aan de dag hebben gelegd om jullie land van herkomst te ontvluchten, opnieuw een aanwijzing dat u in werkelijkheid geen dusdanige problemen zou hebben gekend. U verklaart sinds juli 2018 geld te moeten betalen aan de FARC en dat zij daarbij ook u en uw vrouw op intimiderende wijze ontvoerden en naar jullie huis brachten, waar ze ook binnenkwamen. Ook na jullie tweede verhuis, in augustus 2019, zouden ze jullie op het spoor zijn gekomen en dit in september 2019 (CGVS, p.7-9). U en uw vrouw verlieten evenwel pas op 28 december 2019 Colombia. Dat jullie zolang talmde om uw land te verlaten, is andermaal een aanwijzing dat u in werkelijkheid geen gegronde vrees diende te koesteren. Evenmin hadden jullie haast om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zo verbleven jullie eerst twee weken in Barcelona, Spanje, vooraleer naar België door te reizen en hier een asielerzoek in te dienen. Dat u niet onmiddellijk in Spanje een verzoek indiende om uw beweerde vrees voor terugkeer naar Colombia aan te geven, wijst evenmin op een nood aan bescherming."

Verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij laten gelden dat het land ontvluchten met twee minderjarige kinderen voor een gezin een extreem verregaande beslissing is. Gelet op hun verklaringen dat zij reeds anderhalf jaar voor hun vertrek uit Colombia afgeperst werden door de FARC, dat zowel verzoeker als verzoekster al eens op intimiderende wijze ontvoerd werden en naar hun huis werden gebracht en bovendien telkens opnieuw na een verhuis snel werden gelokaliseerd, is het evenwel niet onredelijk om van verzoekende partijen te verwachten dat zij sneller de beslissing namen om hun land te ontvluchten of dat zij zich op een andere wijze in veiligheid trachtten te stellen. Dat verzoekende partijen dit niet deden, tast ook naar het oordeel van de Raad de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas aan. Het hypothetische en ongestaafde betoog dat de commissaris-generaal over hun beslissing altijd wel een opmerking zal hebben, vermag aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk te doen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker nog op het volgende gewezen: *"Bovendien moge men verwachten dat, indien de problemen die u aanhaalt aannemelijk zouden zijn, u een klacht had ingediend bij de Colombiaanse autoriteiten. Er dient te worden benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming aannemelijk moet maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is bij u niet het geval. Zo hebt u geen gewag gemaakt van uw problemen bij de Colombiaanse politie, noch bij andere entiteiten van de*

staat, te hebben aangekaart (CGVS, p.9). Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, wat u nagelaten heeft te doen. Indien u echter de autoriteiten niet op de hoogte stelt van bepaalde feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend niet tegen optreden. Dat u en uw vrouw dat in al die jaren niet hebben gedaan, is andermaal een indicatie dat u in werkelijkheid geen problemen kende met een gewelddadige organisatie die u geld aftroegelde."

Verzoekende partijen laten gelden dat de Colombiaanse autoriteiten extreem corrupt zijn, dat de verwevenheid tussen de politie en de FARC zeer groot is en dat het alom bekend is *"dat wanneer iemand met afpersing te maken krijgt, hier zeker niet over gerept kan worden met de politie aangezien dit het alleen maar in een sneltempo kan verergeren"*. Uit de door hen geciteerde passages uit artikels van Amnesty International kan dit evenwel niet blijken. Bovendien blijkt uit de informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Hoewel uit deze informatie ook blijkt dat de aangeboden bescherming niet absoluut is en dat de cijfers voor straffeloosheid in Colombia hoog zijn, blijkt hieruit niet dat dit te wijten is aan extreme corruptie en/of verwevenheid tussen de politie en de FARC. De omstandigheid dat verzoekende partijen de autoriteiten in hun land nooit op de hoogte hebben gesteld van hun afpersingsproblemen kan dan ook wel degelijk worden gezien als een indicatie dat zij in werkelijkheid geen problemen kenden met de FARC. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een passage uit de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van UNHCR van september 2015 waaruit blijkt dat slachtoffers van afpersing vaak te angstig zijn om dit te melden bij de autoriteiten uit vrees voor wraak ten aanzien van familieleden, wijst de Raad erop dat dit losstaat van de effectiviteit van de door de Colombiaanse autoriteiten geboden bescherming. Noch uit deze informatie, noch uit de meer recente informatie die verwerende partij aanbrengt, kan blijken dat deze angst voor represailles gegrond is. Ten slotte dient er nogmaals op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partijen verklaren te hebben gekend in Colombia.

Verder wordt er in de bestreden beslissingen nog op gewezen dat de logica in verzoekers relaas op verschillende punten ver zoek zou zijn. Dit word in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

"U verklaart dat de FARC jullie benaderden in één van de huizen van uw ouders en eisten dat u hen vijf miljoen peso's gaf. U zou dit de volgende dag moeten afgeven en dit op dezelfde plaats, ze zouden opnieuw naar het huis komen (CGVS, p.7 & 11). Dit is weinig logisch. Men moge verwachten dat de FARC voorzichtiger te werk gaat en niet afsprekt op dezelfde locatie, gezien ze het risico lopen gearresteerd te worden indien jullie zouden besluiten om de politie in te lichten. U verklaart verder dat de FARC uw ouders eerst heeft afgeperst in juli 2018 en dat uw ouders in augustus 2018 terug naar de Verenigde Staten reisden, waar zij hun vaste woonplaats hebben (CGVS, p.7). Opvallend genoeg zouden zij in oktober 2019 naar Bogota zijn afgereisd om 'jullie bij te staan' (CGVS, p.7 & 18). Dat uw ouders vrijwillig terugkeerden naar Colombia hoewel u verklaart dat ze daar werden afgeperst, strookt niet bepaald met het gedrag van iemand die gevaar loopt in zijn/haar land van herkomst. Men moge verwachten dat ze dat niet deden en jullie daarentegen vanop afstand (financiële) steun boden."

Verzoekende partijen achten het een blote bewering dat *"van de FARC verwacht kan worden dat de zij voorzichtiger te werk zou gaan en dat zij niet op dezelfde plaats zouden afspreken"*. Hoewel dit motief inderdaad niet gestoeld is op informatie afkomstig van objectieve bronnen, spreekt het voor zich dat een criminele organisatie bij het plegen van misdrijven een zekere voorzichtigheid aan de dag brengt. Dat de leden van de FARC met verzoeker afspraken op een plaats waar zij een risico lopen om gearresteerd te worden indien verzoekende partijen zouden besluiten om de politie in te lichten, acht ook de Raad weinig aannemelijk. Verzoekende partijen laten overigens na *in concreto* toe te lichten waarom zij een andere inschatting zouden maken van het handelen van de FARC en waarom zij zouden menen dat deze criminele organisatie wel zo onvoorzichtig te werk zou gaan.

Voorts kunnen verzoekende partijen allerminst worden gevolgd waar zij wat betreft de terugkeer van verzoekers ouders naar Colombia, waar zij in het verleden zouden zijn afgeperst door dezelfde bende als degene die verzoekende partijen zouden afpersen, van mening lijken te zijn dat dit gedrag zou stroken met het gedrag van een familie die vreest voor hun leven. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt aangestipt, mag eerder worden verwacht dat de ouders van verzoeker in dergelijke

omstandigheden niet naar Colombia zouden komen en verzoekende partijen vanop afstand (financiële) steun zouden aanbieden.

Hierbij komt nog dat verzoekende partijen een aantal inconsistente verklaringen aflegden over de eerste keer en de tweede keer dat zij werden afgeperst en over hun woonplaatsen in Colombia. In de bestreden beslissingen wordt dit in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“Uw vrouw verklaart dat zij zich in het huis bevond toen in juli 2018 een eerste keer door jullie betaald werd aan de FARC, maar dat ze niet aanwezig was bij de feitelijke overhandiging van het geld zelf (CGVS G. B. (...), C. P. (...), p.7). U daarentegen stelt dat zij bij deze transactie wel aanwezig was (CGVS, p.11). Verder verklaart u dat de FARC een eerste keer geld kwamen vragen op 22 juli 2018 en op 3 of 4 augustus 2018 een tweede keer terugkwamen, opnieuw om geld af te troggelen (CGVS, p.12). Uw vrouw verklaarde bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) nochtans nog dat ze ‘een maand later’ terugkwamen (vragenlijst CGVS G. B. (...), C. P. (...), vraag 3.5). Ook over de woonplaatsen waar jullie zouden gewoond hebben de jaren voor jullie vertrek leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. Uw vrouw verklaarde bij de DVZ één jaar tot aan jullie vertrek te hebben gewoond in Bosa Chicala, Bogota, en hiervoor een anderhalf jaar in Alqueria, Bogota (verklaringen DVZ G. B. (...), C. P. (...), vraag 10). U verklaarde bij de DVZ zes maanden in Bosa Chicala te hebben gewoond en hiervoor één jaar in Alqueria (verklaringen DVZ, vraag 10). Tijdens het onderhoud bij het CGVS wijzigen jullie opnieuw jullie verklaringen hieromtrent. U verklaart dat u voor Bosa Chicala eerst nog in Bosque de Tairona woonde, hoewel u daar bij de DVZ geen melding van maakte, van maart 2019 tot augustus 2019 en hiervoor in Alqueria. In Alqueria verklaart u op heden maar vijf of zes maanden te hebben gewoond (CGVS, p.4 & 5). Dat jullie geen consistente verklaringen weten af leggen over de plaatsen waar jullie telkens naartoe zijn verhuisd wijst erop dat jullie in werkelijkheid niet ettelijke malen dienden te verhuizen vóór jullie vertrek en is andermaal een indicatie dat geen geloof kan gehecht worden aan jullie asielrelaas, gezien dit onlosmakelijk met elkaar verbonden is.”

Wat betreft de al dan niet aanwezigheid van verzoekster bij het overhandigen van het geld aan de leden van de FARC in juli 2018, laten verzoekende partijen gelden dat uit hun verklaringen duidelijk blijkt dat *“het om een eenvoudig misverstand ging en een onduidelijke vraagstelling van verwerende partij”*. Nochtans kan de vraagstelling moeilijk duidelijker zijn. Aan verzoekster werd gevraagd wie het geld overhandigde en of zij daar bij was (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p 7). Aan verzoeker werd gevraagd waar hij had afgesproken en wie er aanwezig was bij de overdracht (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p 11). Dat er geen sprake is van een misverstand blijkt ook uit de verklaringen van beide verzoekende partijen dat de vader van verzoeker niet bij de overdracht aanwezig was en in zijn kamer bleef (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p 7, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p 11). Het betoog van verzoekende partijen dat verzoeker te snel had geantwoord en enkel sprak over aanwezigheden in het huis kan gelet hierop niet worden gevolgd. Hieruit blijkt immers dat verzoeker wel degelijk een onderscheid maakte tussen aanwezigheid in het huis en aanwezigheid bij de overdracht van het geld. Van een vergissing is dan ook geen sprake. Bovendien heeft deze tegenstrijdigheid betrekking op de kern van het relaas van verzoekende partijen en kan deze niet eenvoudigweg worden afgedaan als onbelangrijk.

Wat betreft het tijdstip van de tweede keer dat de FARC terugkwam om hen af te persen, laten verzoekende partijen gelden dat verzoekster weliswaar verklaarde dat de bendeleden een maand later terugkwamen, doch hiermee bedoelde dat zij de volgende maand terugkwamen en niet letterlijk ‘dertig dagen later’. Zij beperken zich evenwel tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien weinig plausibel voorkomt nu verzoekster net daarvoor nog had verklaard dat de bendeleden na de overhandiging van de 5 miljoen peso's 1 miljoen peso's per maand eisten (adm. doss., stuk 7b, Vragenlijst verzoekster, vraag nr. 3.5).

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen die zij aflegden over hun woonplaatsen in Colombia, laten verzoekende partijen gelden dat *“(h)et feit dat zij binnen dezelfde wijken verschillende keren verhuisd zijn (...) de verantwoording (is) voor de zeer minieme discrepantie”* in hun verklaringen. Zij beperken zich hiermee tot het louter minimaliseren en vergoelijken van hun tegenstrijdige verklaringen, doch slagen er niet in de aangehaalde tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen.

De vaststelling dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Bij al het voorgaande komt nog dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden vaststelt dat verzoekster maar weinig op de hoogte is van de foto's die de FARC van haar en hun kinderen aan verzoeker zou hebben getoond. Hij licht dit in hoofde van verzoeker als volgt toe:

"U verklaart verder dat de FARC u foto's zou hebben getoond van uw vrouw en kinderen om zo aan te tonen dat ze jullie in de gaten hielden. Ze toonden u die foto's volgens uw verklaringen in april 2019 en dit toen ze bij u in huis waren binnengedrongen, uw vrouw zou toen volgens u ook aanwezig zijn geweest (CGVS, p.9 & 16). Uw vrouw is hier opvallend genoeg maar weinig van op de hoogte. Ze weet dat die foto's aan u werden getoond de dag dat ze u zouden hebben meegenomen van het werk naar huis, maar zij stelt niet te weten of dit in het huis of daarvoor aan u werd getoond. Hoewel u verklaart dat de foto's werden genomen aan de school van uw kinderen en dat het vier foto's betroffen (CGVS, p.16), weet uw vrouw opvallend genoeg niet te zeggen over hoeveel foto's het ging noch waar deze zouden zijn genomen, laat staan dat ze een antwoord weet te verschaffen op de vraag of deze werden genomen aan de school van uw kinderen (CGVS G. B. (...), C. P. (...), p.12 & 13). Men moge verwachten dat ze dergelijke zaken wel weet, indien uw relaas waarachtig zou zijn."

Verzoekende partijen wijzen erop dat verzoekster *"die foto's niet zelf gezien heeft en er enkel over werd verteld tijdens zeer intense en stresserende momenten"*, zodat het *"geenszins (kan) verbazen dat zij hier geen gedetailleerde informatie over kan geven"*. Aldus beperken zij zich tot het vergoelijken van de gebrekkige kennis die verzoekster heeft van het tonen van de foto's, zonder evenwel de hierboven gedane vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Bovendien komt de opmerking van verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet overeen met wat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde, namelijk dat hij en verzoekster nooit spraken over de foto's (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p 16). Dat verzoekende partijen over de foto's geen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, doet aan de voorgaande vaststellingen daarover geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande hecht ook de Raad geen geloof aan de problemen die verzoekende partijen verklaren te hebben gekend in Colombia.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt over de door verzoekende partijen neergelegde documenten:

"Uw paspoort, identiteitskaart, huwelijksakte en werkbadges bevestigen uw identiteit en achtergrond alsook uw herkomst uit Colombia. Deze worden in deze beslissing niet betwist. Dat uw ouders drie eigendommen bezitten in Colombia, zoals de documenten daaromtrent aantonen, wordt ook niet in twijfel getrokken. Dat u daardoor problemen zou hebben gekend met de FARC toont u hiermee evenwel niet aan. De foto's van uw familie in de Verenigde Staten en hun verblijfskaarten weten evenmin een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie. Ook dit levert geen bewijswaarde voor bovenstaande voorgehouden problemen. De huiscontracten, tot slot, weten uw verklaringen te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat u en uw vrouw zich tegenspraken over jullie opeenvolgende woonplaatsen in Colombia vooraleer naar België te komen."

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De algemene informatie over de veiligheidssituatie en het bendegeweld in Colombia die verzoekende partijen bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 2-7) heeft geen betrekking op hun persoon of de persoonlijke vervolgingsfeiten die zij aanvoeren.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met

dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dan wel zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De verwijzing van verzoekende partijen ter zake is dan ook niet dienstig.

Nu verzoekende partijen in gebreke blijven de door hen voorgehouden problemen met leden van de FARC aannemelijk te maken, is hun betoog dat hun asielmotieven wel verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève nu zij als personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende behoren tot een bepaalde sociale groep en dat de commissaris-generaal hierover in de bestreden beslissingen niet afdoende motiveert niet dienstig.

Waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat zij als eigenaars van verschillende gronden gepercipieerd worden als kapitaalkrachtige personen en hierdoor een specifiek risicoprofiel hebben dat uitvoerig wordt besproken in de richtlijnen van UNHCR, wijst de Raad er op dat verzoekende partijen niet kunnen volstaan met het verwijzen naar een risicoprofiel om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekende partijen dienen dit risico *in concreto* aannemelijk te maken en blijven wat dit betreft in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen hun afpersingsproblemen met de FARC niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds

confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebelligroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia"* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *"Colombia: Veiligheidssituatie"* van 13 november 2019, de COI Focus *"Colombia: veiligheidssituatie"* van 27 juli 2020 en de COI Focus *"Colombia: Veiligheidssituatie"* van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar op 11 augustus 2021 neergelegde aanvullende nota op basis van voormelde landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

"Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht geweld tot gevolg heeft hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in Bogota worden beoordeeld (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 3-5, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 2-3).

Op basis van de hem voorgelegde informatie besluit de Raad dat er in Bogota geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd onvoldoende actueel of correct zouden zijn of dat verwerende partij hieruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Bogota is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. In zoverre verzoekende partijen, waar zij in hun enig middel de schending aanvoeren van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”, van “*het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”, doelen op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in “*nog ondergeschikte orde*” vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN